

Hænder

For efterhånden mange år siden, da jeg var en lille pige på omkring seks år, var jeg i sommerhus med mine forældre og mine brødre. Sommerhuset ligger meget langt ude på landet, og der er ikke nogen gadelygter. Om natten bliver det virkelig mørkt, især de dage, hvor det er overskyet, og der ingen stjerner er at se. En aften besøgte vi nogle af mine forældres venner, de boede i et sommerhus ikke langt fra vores. Da klokken begyndte at blive mange, og vi børn gerne ville hjem til os selv, fik vi lov til at gå alene i forvejen. Det var fuldstændig mørkt, hverken månen eller stjerner var til at få øje på. Man kunne ikke se, hvor man gik, eller om man var ved at støde ind i noget. Ja man kunne faktisk ikke se en hånd for sig. Vi kendte vejen ud og ind, så vi kunne godt finde hjem, men for at vi ikke skulle falde over sten eller grene, der var faldet ned, tog vi hinanden i hånden. Min lillebror gik mellem min storebror og mig. Vi havde altså alle tre en at støtte os til, hvis vi var ved at snuble. Selvom mørket var sort og faren følte stor, kom vi sikkert hjem til det trygge og varme sommerhus. Den næste morgen, da vi alle var stået op, spurgte min far min lillebror, om ikke det havde været uhyggeligt at gå i mørket, hvor man ikke kunne se en hånd for sig og hvor man nemt kunne falde eller blive væk fra hinanden. Min lillebror svarede med det samme: "Nej slet ikke, for jeg holdt jo min storebror i hånden." Jeg sagde lidt surt: "Jamen du holdt da også mig i hånden!" og så svarede han: "Nej, det var da mig, der holdt dig i hånden!"

Det var tydeligt, at min lillebror følte, at han ved at holde min storebror i hånden fik kræfter og styrke til at passe på mig, og derfor var det ham, der holdt mig i hånden den aften. Hvem der holdt hvem i hånden, er vi vist aldrig blevet helt enige om. Men at vi gav hinanden den nødvendige tryghed, som vi havde brug for i mørket, det er der ingen tvivl om.